

Arrest

nr. 143 168 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 21 juni 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

*“[...] 0 - artikel 7, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden/dan de geldigheidsduur van zijn/haar visum :
Betrokkene verblijft reeds sedert onbepaalde tijd in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.
(geen stempel van binnenkomst*

0 - artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België [...].

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van ‘*de beginselen van behoorlijk bestuur*’, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] -Artikel 5 van de RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, bepaalt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."*

- Verzoekster is hoogzwanger . Verzoekster heeft in duidelijke toestand van (hoog)zwangerschap een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten.

De federale gerechtelijke politie van Turnhout heeft geen rekening gehouden met deze overduidelijke zwangerschap van verzoekster.

De uitwijzing staat niet in redelijke verhouding tot de uitzonderlijke gezondheidstoestand van deze verzoekster. De beslissing tot uitwijzing is dus niet proportioneel.

In de bestreden beslissing werd er geen rekening gehouden met de medische toestand van verzoekster en bijgevolg schendt de bestreden beslissing de artikelen 5 van de RL en 3 van EVRM.

-Hoogzwangere vrouwen worden in de praktijk niet uitgewezen, gezien de internationale vereniging van vliegtuigmaatschappijen (IATA) dit niet toelaat.

- De DVZ heeft een automatische toepassing gemaakt van artikel 7 Vreemdelingenwet ondanks het feit dat verzoekster zwanger is, hoogzwanger. De DVZ heeft nagelaten rekening te houden met de medische toestand van verzoekster die overduidelijk was bij de betekening van het bevel.

De politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 VW kunnen de DVZ niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 3 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die er mee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten."

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aangegeven dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Hierbij wordt verduidelijkt dat verzoekster reeds sedert onbepaalde tijd in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft, nu geen stempel van binnenkomst in haar paspoort staat vermeld. Verder wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaald dat verzoekster onmiddellijk gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, omdat er een risico op onderduiken bestaat en dit nu zij geen officiële verblijfplaats heeft in België.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. In zoverre verzoekster zich beroept op een schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012). Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster zich rechtstreeks kan beroepen op de bepalingen van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.2.3. Verzoekster voert verder een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster wijst erop dat zij hoogzwanger was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en dat het strijdig zou zijn geweest met artikel 3 van het EVRM indien zij op dat ogenblik gevolg had moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat de loutere verwijzing door verzoekster naar haar zwangerschap niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM te kunnen vaststellen. In haar verzoekschrift geeft verzoekster aan dat de bevallingsdatum was voorzien op 8 september 2012 en zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing 29 weken zwanger was. De vermoedelijke bevallingsdatum lag aldus nog ruim twee maanden in de toekomst. Er blijkt ook op geen enkele wijze dat er geen sprake was van een normaal verloop van de zwangerschap of dat er complicaties waren. Verzoekster geeft dit als dusdanig in ieder geval niet aan. In deze situatie kan niet worden vastgesteld dat het enkele gegeven van het moeten ondernemen van een reis een reëel risico zou inhouden op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster brengt in dit verband ook geen (medisch) bewijs aan. Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon verzoekster ook geen medisch attest voorleggen dat het

ondernemen van een reis ernstige gezondheidsrisico's inhield voor moeder en/of kind. De Raad benadrukt ook dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins oplegde een vliegtuigreis te ondernemen. Deze stelt enkel dat zij het grondgebied van België dient te verlaten, evenals dat van de overige Schengenlidstaten tenzij zij beschikt over de documenten vereist om er zich naar toe te begeven. Zij kan derhalve ook met andere vervoersmiddelen reizen, zoals met de auto of de trein. Daarnaast toont verzoekster ook nog niet aan dat vliegtuigmaatschappijen vrouwen die 29 weken zwanger zijn zouden weigeren. Verzoekster verwijst op dit punt naar een standpunt van de internationale vereniging van vliegtuigmaatschappijen inzake (gedwongen) uitwijzing, doch dit is in casu niet aan de orde. De thans bestreden beslissing gaat immers niet gepaard met een beslissing tot vasthouding met het oog op gedwongen verwijdering. Verzoekster betoogt ook niet dat zij in haar herkomstland eventuele benodigde zorgen gelet op haar zwangerschap niet kon genieten.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan in casu niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van artikel 3 van het EVRM.

Nu zij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt, kan verzoekster evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt daarnaast dat verweerder – van zodra verzoekster vervolgens een medisch attest overmaakte waarin een arts meedeelde dat het voor haar niet meer was aangewezen te reizen tot na de bevalling – overging tot een verlenging van de termijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dit tot de datum van de vermoedelijke bevalling. Hierbij werd ook meegedeeld dat een verdere verlenging zou worden toegestaan als een officiële geboorteakte werd overgemaakt. Aldus staat het vast dat het bestuur verzoekster, van zodra het kennis kreeg van een medisch attest met vermelding van het stadium van de zwangerschap en met vermelding van het gegeven dat het voor verzoekster niet meer was aangewezen te reizen tot na de bevalling, alsnog uitstel verleende om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus blijkt ook niet welk belang verzoekster nog heeft bij dit onderdeel van het middel, nu het bestuur haar alsnog een termijn gaf tot na de bevalling om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en de situatie die volgens haar aanleiding kon geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM – met name het gegeven hoogzwanger te zijn en een reis te moeten ondernemen – thans niet langer actueel is.

3.2.4. Verzoekster geeft verder nog aan dat *'de beginselen van behoorlijk bestuur'* zijn miskend. Zij laat evenwel na te preciseren op welke beginselen van behoorlijk bestuur zij doelt.

In zoverre verzoekster aangeeft dat ten onrechte geen rekening is gehouden met haar zwangerschap, en dit omwille van een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM op deze grond, kan worden aangenomen dat zij zich steunt op een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij zich dienstig kan steunen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Nu ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing de vermoedelijke bevallingsdatum nog ruim twee maanden in de toekomst lag, er niet bleek dat er sprake was van complicaties of dat de zwangerschap geen normaal verloop kende en er evenmin een medisch attest voorlag dat het ondernemen van een reis gezondheidsrisico's kon inhouden voor moeder en/of kind, toont verzoekster niet aan dat met haar zwangerschap ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of dat verweerder kennelijk onredelijk handelde waar hij overging tot de afgifte van huidig bevel om het grondgebied te verlaten. Evenmin laat de uiteenzetting van verzoekster de Raad toe te besluiten dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfwetgeving. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeksters betoog laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Ook hier blijkt bovendien andermaal niet welk belang verzoekster thans nog heeft bij dit onderdeel van het middel. Verzoekster betwist immers op zich de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij zich bevindt in de situatie bedoeld in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarbij zij langer in België verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Verder kan er evenmin betwisting over bestaan dat verzoekster thans reeds is bevallen van haar kind. Verzoekster hangt haar middel in wezen op aan het gegeven dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden

beslissing hoogzwanger was, doch deze omstandigheid is niet langer actueel. Ter terechtzitting betwist verzoekster dit gestelde ook niet. Daarenboven ging verweerder van zodra verzoekster een medisch attest overmaakte dat reizen niet meer aangewezen was tot de bevalling, over tot een verlenging van de termijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten tot 8 september 2012, zijnde de vermoedelijke bevallingsdatum, en hierbij werd meegedeeld dat een verdere verlenging zou worden toegestaan als een officiële geboorteakte werd overgemaakt.

3.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

I. CORNELIS